

Hejdánek, Ladislav → Kuchařová, Vilma + Kuchař, Jan

Ladislav Hejdánek

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), ed. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, p. 83-84

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), vyd. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, str. 83-84

- ◆ korespondence, česky, vznik: 27. 5. 1969
- ◆ correspondence, Czech, origin: 27. 5. 1969

Praha, 27. 5. 1969

Drazí přátelé,

už je to zase náramně dlouho, co jsme si nepsali. Já jsem stále v dost horečném chvatu, pořád to vypadá, že už to všechno stejně skončí, tak nechci předbíhat událostem a dělám, co se dá. Konečně – po prvé ve svém životě – dělám přesně to, co jsem vždycky chtěl, jenže jsem si k tomu přibral ještě spoustu dalších věcí, které jsou sice moc důležité, ale které strašně žerou čas. Ale má to zase i jiné výhody. Tak jsem například s jednou redaktorkou z Mladé fronty loni pomohl na svět nové edici malých filosofických textů; letos na jaře už vyšly první dvě knížky, první je Rádlova *Útěcha z filosofie*, druhá je překlad Jaspersovy *Otázky viny* (k oběma jsem psal doslov). To je samozřejmě velké uspokojení, když to člověk před sebou vidí na stole. Ale k tomu mi bylo přidáno ještě uspokojení mnohem větší. Jeden student, který teď je na stipendium ve Švýcarsku, se tam seznámil s jednou Jaspersovou bývalou asistentkou a ta zase podala zprávu dalšímu asistentovi, který se zmínil paní Jaspersové (sám filosof Karl Jaspers letos na jaře zemřel), a ta mi poslala téměř kompletní soubor Jaspersových spisů, většinou duplikáty z jeho vlastní knihovny, jen 6 knih pro mne objednala u knihkupce. Jsou to desetitisíce stránek z pera druhého největšího německého filosofa současnosti. Dovedete si jistě představit mé nadšení.

Své vlastní publikace teď doslova chrlím. Onehdá se v ústavu rozhodli mne zcela mimořádným způsobem převést mezi vědecké pracovníky ještě dříve, než získám hodnost kandidáta, a to právě na základě mé publikační činnosti. Dával jsem dohromady soupis, až se to pomalu blíží (všechno dohromady) ke stovce; nedávno jsem odevzdal do nakladatelství takový menší soubor svých prací k otázkám vztahu filosofie a křesťanské tradice, teď dopisuji knížku o Masarykovi, přes prázdniny bych chtěl napsat kandidátskou práci, kterou chce vydat zase jiné nakladatelství, z dalšího nakladatelství jsem dostal nabídku, abych napsal větší filosofickou (ne právnickou) studii o otázce trestu smrti – a vedle toho série žádostí o články do nejrozličnějších časopisů. Já pořád všechno slibuji, jenže to nejsem schopen všechno stihnout, mám stále resty, doháním to jak se dá. Teď např. už jsem strašně zpozdl doslov k jedné Kierkegaardově knížce, která má v překladu vyjít v Odeonu, měsíce už slibuji článek o podstatě řeči (z filosofického stanoviska ovšem) do České literatury, mám průměrně dvě přednášky měsíčně (během loňského roku 23 přednášek, nepočítám účast v panelových diskusích apod.); byl jsem už několikrát pozván do ciziny, ale nějak se mi tam nechce, říkám si, že teď je to nejdůležitější tady. Ale asi budu muset někam jet, nejspíš bych rád do Francie na delší (několikaměsíční) studijní pobyt, krátké návštěvy mne nelákají, i když jsou asi výhodnější po materiální stránce. V ústavu jsou na mne nesmírně hodní a přátelští, nemohu si naprosto v ničem stěžovat. Ale při tom při všem stále čekám, kdy to skončí. Celková situace vyhlíží moc špatně, nedojde-li k něčemu mimořádnému, vypadá to na velké utuhnutí a asi na delší dobu.

Tak jsem narychlo nastínil, co dělám já; Heda asi za dva roky končí se studiem, děti celkem slušně prospívají (zejména, přihlédne-li se k tomu, že se o ně prakticky vůbec nestaráme, že se na nás mohou jen občas (při jídle nejspíš) obrátit s několika otázkami, ale všechny se učí naprosto samy – to je ve třídě unikum, a přitom minule obsadily obě starší dvě první místa ve třídě, Jana je první a Petra druhá.)

A já vlastně píšu hlavně proto, abych Jeníkovi sdělil, že Monstéra už má tři veliké listy (dva asi 37x40 cm, jeden je trošku, ale ne o mnoho, menší), proto jsem celý výhonek uřízl a dal do vody zakořenit – a je tu připraven. Mám ho zase po někom autem poslat anebo se tady někdy ukážete? Slibovali jste, že se někdy přijedete podívat, tak co? A kdy už bude Viluška v penzi? To bude hned všechno snadnější, a až budeš v penzi i Ty, Jeníku, tak budete mít ohromného volna a musíte se tady objevit častěji. (což není zcela přesné, protože Vy se neobjevujete vlastně vůbec, leda tak jednou za pět let).

Mějte se zatím moc pěkně, doufám, že zdraví aspoň trochu slouží a na jaře je moc pěkně na zahrádce.

Zdraví Vás Heda, děti i Láďa